

עזרה משמיים

היא טייסת, מורה למחשבים, ציירת ועכשיו רותי עסיס היא גם סופרת, שמלמדת את בני הגיל הרך כיצד להתמודד עם מצבי לחץ שונים. האם זה עזר לה באופן אישי גם כשקפצה באנג'י עם ילדיה? על כך אולי בספר הבא

יעקב בדר'און | צילום: מרים צחי

שהזימה את המטוס הקל. כשראיתי אותה, אמרתי לעצמי שכאשר אהיה גדולה, ארצה להיות כמותה, אבל לא ממש האמנתי שאצליח ליישם את זה.

"אנב, כשהגשמי את חלום כעבור שנים רבות, לא היסרתי לאיש פרט לבעלי. העניתי של אישה טייסת לא היה עובד בשלום אבל חודי. רק אחי הרבה זמן, כשהם חגגו יום נישואין, הבאתי אותם כאילו אנתלה לשדה התעופה כדיצליח הארגוני להם ולמשפחה טיסה בשמי הארץ, כמו זו שממנה ננתנה רותי הילדה. להפתעתם הם ראו אותי מטיסה את המטוס".

היא עקבית, עסיס, בהגשמת החלומות שלה ולא רק בטיסה. את לימודי התיכון עשתה בארץ סבניקים בנבעתיים, במגמת מחשבים, כשהו עדיין לא היה מקובל במתי ספר תיכוניים בארץ.

איך קליט על המגמה, שדווקא או נדווקא ממונה?

"ברוך שילי. למעשה, בני שמעויות מאו ומתמיד, נרשמתו למגמת אדוילות, שעד היום חוקה באזור בית ספר. אבל כשחברתי שלי נרשמה למגמת החרשה, באתי איתה למיונים, שהתבססו על מה שנראה היה לי כמשחקים. זה מצא חן בעיניי, אמרתי לעצמי ואלה, במקום לשרטט כלי מוק, אלך לשחק במגמת המחשבים, לאזור שהריוני קנו לי כבדי את ציוד השרטוט הנרחב, רשמתי את עצמי למגמת החרשה החתקבלית".

בישאת אביהת שמייתת מאו ומתמיד, למה בוונתך?

"בוא נאמר שקשקשתי מילדות. לצייר משה התחלתי בחקושת הנצא, כשרייתי חוילת במסדרים, מרכז המחשבים של צולה. או הייתי נוסעת עד האוודלציון כדי להשתתף בחוג

שהוא אופטימיסטית מסבכת. בדרך נחשפתי למחקרים בתחום רובנתי מזה חשוב ספר כזה לילדים, כמלל, הספר מפעיל את כל המשפחה והרעם לאחות שלה".

מישה כולי להי, מוכחה נילמד למצבי לחץ ומשפח, שיבה את הספר".

"די היתמאתו ממונחה כזה, שכתב שחשוב שהספר יהיה בארון הספרים של גן הילדים ככלי עזרה ראשונה לשעת חירום. אבל לדעתי הספר מתאים לא רק לעת מלחמה. אפשר ממנו להקיש גם למצבי לחץ אדוים. יש ילדים שפחדים למשל מדיסקורדרנה, או מבריקים תרעטום, ובעזרת הספר הם יכולים להירגע בצ'יק, אתה יודע מה, גם ילדים שנתקפים כפחד לפני טיפול רפואי, כולם למורים שמועד לפחד ומודני לבסוף, אבל גם אפשר להעביר את זה בצורה הרבה יותר נעימה".

מאצבעוני לאוויר

לעסיס, 47, דומינגית במקרה, בת למשפחה מסורתית טנוסאית-לובית, הייתה "לרות צבוקית", בתגרותה. "מאז כיתה ה' רבנתי על מסים במארק חלאומי אצלנו בעיר, בששם, כנראה, התחיל תור כדי רהדה הנרחב שלי אל הטיסה. הטיסה סימלה לי את החופש האובתי לשפל במסוים בחוה. "לרות סבע" קראו לי. הייתי טובה במסרטה, רצתי, קפצתי, וגם ייצגתי את בית הספר בתחרויות".

באותו גיל חוהה את הטיסה הראשונה שלה. "מתישהו בתחילת היסודי אני עשתה לי מוני על 'אצבעוני'. המים היה טיסה בשמי הארץ. לא הייתה מאופרת מבני. הייתי מוכנה לשבת אפילו על הכנף. לא אשכח את הטיסת הבלונדינית

"כשקט אקא מושיכה את כל החבורה סביבה ומציעה כקול ניווח לקפוץ אגרוף ככל הכוח. אחת, שתיים, שלוש, ארבע, להרפות ולהירגע" (מתוך 'שמח בטקלטי')

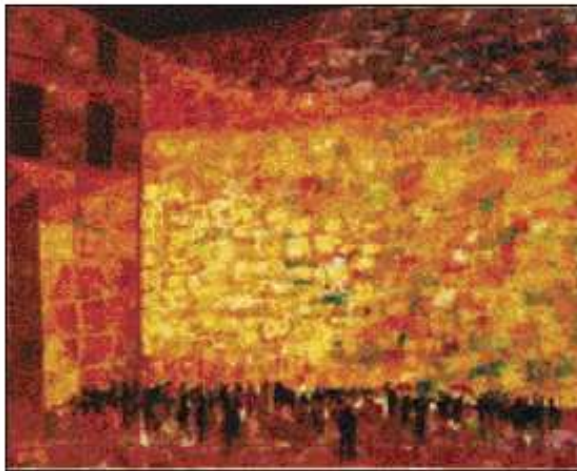
הגארים שהתפוצצו השבוע בנתיבות ובאופקים החוויר את רותי עסיס בבת אהל לימים הארוחקים של 'עיסת יצוקה'. "שטעתי או את האופקת מחלודויה", אומרת רותי עסיס, "לכי היה עם המשפחות ברודם. היגשתי סלואוים חסר אישור כלי עוד שינחה אותם ארך לנתנ עם לריתם". כלי העשר שהציקה לבסוף עסיס נקרא 'סמח בטקלטי', ספר ילדים לגיל הרך המתוב בקלילות, מתוך ומאריך בחישה, ומתאים להתמודדות עם מצבי לחץ שונים בימים אופקת צפויים. עסיס מציינת שכתבה את הספר על פי מודל "הוסן הרבי מנדי" גשדר מאלרד רואשי תיבת - טוף, שכל, רגש, מערכת אמונת, הכרה ורמיק, שפתת כירי מולי להר עשרה אילוק, ועוסק במגנטות התמודדות שנים של הפיט בזמן משברי. התנהה במודל זה היא שמכל אדם טמן פינטצואל להתמודדות, כווי לשונב מה של ספר כזה עדיך מישורים משהולוויים, לא

"מותר להיות יצירתיים גם בלי קשר לתורא. כזה או אחר, הרעיקן טעמד מאוודי זה היה איך אפשר לעשות סמח גם כשמתפרים אמיש התמודדות, שרחה שמהה ככההאצלי, אתה

אחת בליגת העל, שלוש בליגות אחרות, כדמו לספורט העיר

תרבות העיר <הצגת יחיד> לילי עבודי

צילום: עזרא לוי
בזמנה רותי עסיס

תמיד אמרים שהאמנות יוצאת מתוך כאב גדול ואני חושבת ההפך. אפשר ליצור מתוך שמחת חיים, מתוך אושר פנימי גדול. רותי עסיס

השמים הם הגבול

רותי עסיס היא מרצה למדעי המחשב, יועצת לחברות הייטק, טייסת מטוסים קלים וגם ציירת

רותי עסיס היא אשה רבת פנים: היא רתייה, לובשת חצאית אבל לא חושי שת כיסוי ראש. היא ציירת, בוגרת לרשת הקודמות על גשר המגדל. היא מרצה למדעי המחשב באוניברסיטה הפתוחה ברחבי הארץ ויועצת לחברות הייטק. היא בעלת החושב ותואר שני במינהל עסקים במסלול התמחות בייצור ובניהול משאבי אנוש. מלי בר כל זאת עסיס, 46, תושבת אלקנה, נשואה ואם לשלושה ילדים בוגרים, היא גם טייסת מטוסים קלים. אך כל זה מסתדר יחד אצל

רותי עסיס היא אשה רבת פנים: היא רתייה, לובשת חצאית אבל לא חושי שת כיסוי ראש. היא ציירת, בוגרת לרשת הקודמות על גשר המגדל. היא מרצה למדעי המחשב באוניברסיטה הפתוחה ברחבי הארץ ויועצת לחברות הייטק. היא בעלת החושב ותואר שני במינהל עסקים במסלול התמחות בייצור ובניהול משאבי אנוש. מלי בר כל זאת עסיס, 46, תושבת אלקנה, נשואה ואם לשלושה ילדים בוגרים, היא גם טייסת מטוסים קלים. אך כל זה מסתדר יחד אצל

כאב גדול ואני חושבת והפה אפשר ליצור מתוך שמחת חיים, מתוך אושר פנימי גדול. את עולם הציירה גילתה עסיס בילדותה ברמת גן, כשנהגה לשרטט בכיתה. "תמיד נמשכתי לציור וחייתי סקסוקסת במחברת כשהיה לי משעשע בבית הספר אבל ללמוד ציור באופן מסודר ולצייר בשמן התחלתי כשהייתי חילתה. 25 שנה אני מציירת ומציגה בתערוכות".

המורה הראשון שלה היה האמן ארם בקרמן שעמד על כישוריה האמנותיים. אחר כך למדה גם אצל מורים אחרים, בין השאר במסגרת גנות חוותית בפתח תקוה. "גם בעבר ציירתי עם שפכטל, אבל במקביל גם צייר ריאליסטי יותר. רק בשש-שבע השנים האחרונות פיתחתי את הסגנון הזה. היום יש לי שפה משלי". התערוכה ברעננה (עד 29 באוגוסט) הייתה אמורה להיות תערוכת יחיד אבל הפתחה אכזרית משותפת: "החלטתי להרץ לתערוכה אכזרית נוספת שדברים עבודות שמתחברות לנושא שמות חיים. חגן גטרייה הוא צלם בתור של נופי הארץ, ואל הראל מצלם רבדים מיוחדים ורולנדה אנטל עושה פסלי ברונזה צבועים בצבעים חיים בנושאים נגינה, שירה וריקוד. הכל התחבר לי לנושא שמות חיים". ציור הריג בתערוכה הוא ציור עירום נשי שמתאחד סיפור: "ציירתי אותו מזמן אבל בקיפון, הוא אמר לי - ולא הבנתי את זה אז 'את הציור הזה כל גלריה עולמית תיקח, אל תמכרי אותו'. אכזרתי לו שזה ציור שלא עבדתי עליו הרבה הוא יצא לי מהבטן, והוא ענה 'זה שהוא יצא לך מהבטן, זה אתה, זה ציור טוב'".

אחרי שנים, כשעמדו לגור באריאל, הלכתי לבית ספר לפיסול ובתיק העבודות ראו את הציור הזה ואמרו לי על הציור את אותן המילים שאמר לי בקרמן. במשך השנים אמרו לי את זה עוד אנשים שמבינים באמנות. היום אני כבר מבינה את זה. את הציור הזה רצו לקנות כמה פעמים ולא מכרתי". את לא רואה סתירה בין עיסוקך בציור לבין האישור הירחי על נטיית ככל ותמונתו "קודם כל, אין שום סתירה. למה קוראים לפסל פסל? כי בעצם אומרים שכל פסל נמדד בא בחזקתו ורק צריך לפסול את כל השאר ולהוציא את הפסל. ואם את מציירת בקרדושה ויועצת שחבל ממנו ולא מכר ושאת רק כלי שרת, את מעבירה את זה. הקרדו ברוך הוא נותן לאדם כישורים מיוחדים, לא כדי שיימכרו אותם לעצמו אלא כדי שישתף אחרים בהם. אם את יודעת לבשל, לרקוס או לצייר, תני לאחרים שיהיו מזה. הענוה הגדולה היא להשתמש בכישורים שהקדוש ברוך הוא נתן לך אבל לרעת שאתה כלי להעבדת הישף המסר לעולם". עסיס נשואה לחיים, קצין משטרה ברימוס, הוא גלרלה למשפחה מסורתית. בתור בוגרת מסגרת מחשבים מרחבת שירתה בצבא במסגרת "מרכז המחשבים של הצבא". בכיתה י"א התחילה להתחוק, "ובמשך נעשיתי יותר רתייה, ואחרי התחוקה כל המשפחה תמיד ידעתי שאצלי הבת יהיה יותר ממסורת. כשהתייחסתי עברנו לאריאל, שם נולדו ילדינו, וגרנו שם שמונה שנים. הייתי שם אחראית מחשוב של העיר. עשיתי כבר 13 שנה אני באלקנה".

מביל עיסוקיך, מה יחייב מעניין אותך? "היום הציורה האמנות גם ההייטק". אך הנקודת הלידה מיישבת "זהו הלוס ילדות. במשך שנים רציתי לטוס ולצייר, כשהייתי בצבא קודם היום לא היה פתוח לכנות. כל השנים רציתי לטוס אבל יש בית, ילדים, עבודה. יום אחד החלטתי שאני הולכת ללמוד את זה, והכנה בזכות בעלי שאמר 'את כל הלוס אמרת שאת רוצה לטוס. בואי נירשם'". וכך, בגיל 35, אשה רתייה ואם לשלושה הלהכה להנשים הלוס ילדות. היא למדה בבית הספר לטיסה בהרצליה: "במשך שנים לא סיפרתי לאנשים שלמדתי לטוס ושאני טסה, כי זה היה בקטע של לעשות משהו בכיף בלי שכולם יידעו. אבל זה יצא החוצה, אני חושבת, כשהייתי עושה טיסות שיריחים של חברת נשר ומרווחת על ספקי תנועה. הייתי מרווחת לקול ישראל ובסוף השירור אמרו את שמי. סתמי עם התברר עך שהיא משטה את הרגל לפני שנתיים. הודי ידעו שאני טסה רק אחרי כמה שנים טובות, כשעשיתי להם הפתעה ולקחתי אותם ביום ההולדת של אבי לטיסת היכרות. כשהם ראו שאני מטיסה את המטוס, אמי אמרה שתמיד ידעה שאחיה טייסת". טיסה, מבחינתה, הוא תחביב מאוד תובעני. "ציור לצבור הרבה שעות טיסה ולעבוד השתלמות" אבל נפלא: "אני מאוד אוהבת לטוס, להרגיש ציפור באוויר. בעננים, לטוס שזה מאוד מעייף כי זה לא מטוס עם מוגן ואוטומטי. הכל אני מפעילה לבר הציור המון כוח פיזי. אני חוזרת מהטיסה עייפה מאוד אבל בהחלט". והיא לא מתכוונת לוותר על שום עיסוק שלה, כי לרבייה, "כשקורדו ברוך הוא נ" תן כוח, הוא נותן כוח להכל".

תקופה: 07-7463325 | מיל: 052-1111111

ידועת לציור, לא לאייר. עסיס וציירה

לציור של הצייר המנוח ארם בקרמן. כמה שלמדתי אצלו יצאו לי לא מעט תשורות ציור.

הששיימת את הצבא? והתחנתי?

יש?
"כמעט. את יורם הכרתי בתקופת הצבא. הוא היה צען, קיכני כמו שאומרים, בא ממושב שדרות בדרום. התחנתי בגיל 22 וחצי, לאחד שהמשכתי להשתלם במחשבים".

מה את אומרת ביום על נישואין בגיל מה בערך?
"צעיד לנישואין זה פחות מ20. התחנתי, מבחינתי, בזמן ופנתי ללימודי ידועת ומונאל חינוכי באוניברסיטת בראילן. תואר שני עשיתי במנהל עסקים".

המחשבים?
"התחלתי לעבוד בתחום לאחר שעברנו לגור באריאל".

עברתם מתוך אריאל?
"להגיד את האמת עברנו מפני שאו נמסרו שם רודות גדולות כול. הרבה זוגות צעירים נמשכו באותה תקופה לעיר היפה והמטופחת. התחלתי ללמד מחשבים במכללה שם, לפני שהפכה לאוניברסיטה ומשם שלפו אותי מהעירייה כדי שאמשיך את העיר".

ואת כבר לא באריאל?
"כבר לא. רציתי בית על הארעה ומצאנו באלקנה, גם כן מעבר לך הרוק. במקביל עברתי ללמד באוניברסיטה הפתוחה נרעי המחשב".

כשאת מריבית על מקביל לך חוזק, זה לא היה לך רובי בשוט?
"כן. האינטימארה תפסה אותי כשכבר היינו באלקנה, שאלה עברנו לפני 15 שנה. סרוך חשמ יצאתי ממנה בלי פגע, אבל ירו בכני של חברה שלי מאריאל. לרגע לא חשבתי לעזוב את האחד. מה, אני נראית לך אדום שאינטימארה כואת תפוזר אותה כשהו הפיננעים בתל-אביב, מישהו חשב לעזוב את העיר בגלל זה?"

רטובה ומאושרת

כלפי חוץ נראית עסיס אישה שגרתית מהישוב. אך אישה שכו הופכת לטייטנז "אצלי שום רובי לא שגרתית", היא מבחירה. "החלום לטוס ליוזא אותי מילדות, אבל מי העוז מה גם שהיו לי ילדים קטנים. עברתי או מאור קשה ובקשרי איתי ממטר. יום אחד, כשהתלמטתי אם ללכת ללימודי תואר שני, אצדתי לבעלי ספק בצדוק ספק ביצינות, שהייתי מעדיפה ללמוד טיס. את רוצה טיס, או קריאה, הוא אמר וניגש איתי לשדה התעופה בודיעות. אם יורם לא היה מסכים, לא הייתי עושה את הצעד הזה. אני מאלה החושבות שעל אישה לשמצע בקול בעלה שהיא ראש המשפחה, נקודה".

גם הוא טס?

"לא. זה החלום שלי, לא שלו".

היה בכך משום מהר מבינטיטי?

"לא. אם יורם לא היה מסכים, לא הייתי מעזה להתקרב למטוס. אצלי המשפחה קדמת לכל. אני מאמינה באמרה 'אישה עושה רצון בעלה'. אם הוא היה מתנגד, בפידוש לא הייתי רבה איתו על זה. לכל היותר הייתי מנסה לשכנע אותו. אם הוא היה עומד על הדגלים האחרות, הייתי עושה 'אחורה פנה'".

לא היית בגיל החילום בחיל האוויר שלומדים טיס.
"כן, כבר הייתי בשנות השלושים שלי, אטא לשלושה ילדים. יורם טמן לי את האניצן לצעד הזה".

מה גרין ארם מחשורת כדי ללמוד לטוס?

"קודם כל צריך אומץ, אני חושבת. ארם צריך לדעת את זה מאור ולהיות מוכן ללימודים מאומצים, כולל לימודי תיאוריה קפריניים. זאת הרגשה מיוחדת להחזיק את הגאי הסמנה כבר בשיעור הראשון אם כי המורדך שאתך שולט בתנאים משלו. 'תורה' אלוהים, זה מה שצדדתי כשהמדאנו. בשיעור ה15 כבר טסתי מלוח".

כשנעם מוסרף.
"תפסתי מדר. הייתי טובה. באתי מאור כמורה בעצמי. לקחת את זה כמסכה. את הפחד השארתי בבית".

אם אתיירם רוצים לטפר לחפיה, אצלך זה היה בקנה מידה רחב יותר.

"זה כשהתחלתי להעביר מהמטוס רוחות תנועה לרדיו. מי ששמע באותו זמן את ימינן הירישות שמע את שמו כטייסת המרוחת".

והתנסו טיפת הכולו תראשונה?
"כמו בחיל האויר - חיכו לי עם רלי של מים קרים. יצאתי רטובה, אבל מאושרת. הגשמתני חלום".

המסכים עם הכולו?
"לא יודעת עד כמה. אבחנו משפחה של צנחנים. לא רק שירום שידת בחיל הזה זנבה, אלא גם אני השתתפתי עם שניים משלושת ילדינו בענינה קבוצתית מטובה 12 אלף רגל, כשכל אחד מאיתנו היה מחובר

"אם בעלי לא היה מסכים, לא הייתי מעזה להתקרב למטוס. אצלי המשפחה קודמת לכל. אני מאמינה באמרה 'אישה עושה רצון בעלה'. אם הוא היה מתנגד, בפידוש לא הייתי רבה איתו על זה. לכל היותר הייתי מנסה לשכנע אותו"

"כשחברה שלי נרשמה למגמת מחשבים החדשה, באתי איתה למיונים, שהתבססו על מה שנראה היה לי כמשחקים. זה מצא חן בעיניי. אמרתי לעצמי וואלה, במקום לשרטט בלי סוף, אך לשחק במגמת המחשבים. לאחר שהוריי קנו לי כבר את ציוד השרטוט הנחוץ, רשמתי את עצמי למגמה החדשה והתקבלתי"

"די הוחמאתי מהמומחה שכתב שחשוב שהספר יהיה בארון הספרים של גן הילדים ככלי עזרה ראשונה לשעת חידום. לדעתי הספר מתאים לא רק לעת מלחמה. אפשר ממנו להקיש גם למצבי לחץ אחרים. יש ילדים שפוחדים למשל מויקוקין דינו, או מברקים ומדעמים, ובעזרת הספר הם יכולים להידגע בציק"

חומר למחך, אבל אפשר לעבור את זה גם אחרת. ילדים במקום באשקלון בזמן מבצע 'עומרת יצוקה'

למדריך אוד. האוו, איך נתנינו זה היה כיף ארוך, מה גם שירום ארגן לי את זה כמתנת יום הולדת וניצל את הקטע מלמטה".

קוד משורר יוצא חסן עששית?
"קפצתי באנגי עם הילדים שלי. ומשלמדתי לתואר שני בגננה עסקים השתתפתי בחילופי טווננטים בחודו, עשיתי סטפלינג".

איך הארין טיאת מלמקלח?
"רק כשאתה טס והכול גנון לפיך, אתה קולט לא רק כמה שהארץ שלנו יפהפיה, אלא גם כמה היא קטנה. אני לא מבינה את אלה שכחצפה מנגינים רוחבלב כלפי הצד השני ומכנים לחזור חלקים מיוחדים ושומרו. הרי את הארץ הזאת הקדוש ברוך הוא בחר כשכילנו. וכשאנתי אלפים שנה חודנו אליה, מי אבחנו שנוחתי עליה - בכך הכול עוסי ארוח בקילם הזה".

לרוץ למיליון

עסיס היא אישה של אקסן. מוכיחה לעשות רברים בידיים. את השלמות והמנהרה בביתה, היא אומרת, עשתה כמו ידיה, אבל עיקר יצייתה היא מתחם הציור. "ציינת אכספיריוניסטית", היא מצינה את העצמה, "שאוהבת הרבה צבע בציורים שלה. וכשאני מציגה אותם בתערוכה, אני מרגישה קיימת בתחום הזה".

אם את מציינת, מדוע לא אייחת את ספרך?

"תגשונה לכך היא מאור פרוחאת - אני יודעת לצייר, אבל לא לאייר. איור וציור הם שני תחומים שונים. פרט לכך, עם כל היכולת שלי בציירת, בחיים לא הייתי מניעה לרשת האירויים של רודי שמאי שכלל הנוגע לספר שלי חולל פלאים. על הארם לדעת מהם הגבולות שלי".

אבל את פריצת כמה גבולות. את עסקת המחשבים, צייחת והיפית, ועכשיו גם מפורת.

"אבחנו מצויים מההודות על העבודה. אני מאמינה שאם הקדוש ברוך הוא גונון לארם כבישורים מסוימים, לו לישמר אותם לעצמו, אלא רציו שישתף בהם אחרים. כפי שארם שונון אות הברא בקול יפה, לא ישמיע אותו רק אצלו במקלחת, כך אם יש לי רעיון לספר ויכולת לסכות אותו, מן הרין שיתממש רצא בישות הרכים. מכאן ועד להיקרא מפורת, אולי נחכה לספרים הבאים".

עסיס, נינונו, או את נינונו, של הרוב יצוק זה טיב, מרבניה ומסקבליה הגרולים של ידועת תוניסיה, מקפידה על ארד חיים חתי, ובעיר שלושת ילדיה לונד בישיבה תיכנית. "גרלת" בבית מסודרת, היא מציינת. "זונים, בית כנסת, תמיד היו, אבל כשלמדתי ב"א הפסקתי לנסוע בשבת והתחלתי להחזוק. לשמחתי, יורם, שגרל ממושב חתי וקצת יצא מהעניין, זורם איתי, ועכשיו הוא עם בימה, לונד לימודי קורס מאו שהשתחרר מהמטסרה בדרגת רכפיקר".

החילום?

"לא תמאין, אבל החלום שלי זה לרוץ למיליון עם מתי החיילת, שיראל, שהיא תותמת אמיתית. תן לי להשתתף בטוכנית השלוויה הזאת הבני מסודרת".

לכתוב בות: | dykabb@makorishon.co.il

רוזי עסיס.
שום דבר אצלי לא שטיתי